

nordöstra Skåne $\frac{2}{7}$, $\frac{3}{8}$ och $\frac{13}{8}$ samt 2 ♀ etiketterade »Sv. P. Wg.». Själv har jag $\frac{2}{6}$ tagit en ♂ i Hör i mellersta Skåne. Folkskollärare BENANDER meddelar, att han har ett ♂-exemplar av *efformata* från Benestad i Sydsåne. Dr. AMITZBÖLL har sänt mig till påseende en i Vånga s:n i nordöstra Skåne tagen ♂, vilken även visade sig tillhöra *efformata*. Slutligen finnas i dr. PEYRONS samling 2 ex. från Hälsingborg. Möjligt är väl, att arten har större spridning i södra Sverige och ej endast inkränker sig till vårt sydligaste landskap.

Jag är professor CHR. AURIVILLIUS tack skyldig, som visat mig på JORDANS uppsats i *Novitates Zoologicae* (XXX. 1923, p. 243—246) och dymedelst givit upphov till detta meddelande. Även tackar jag mycket herr G. WARNECKE.

Stockholm i mars 1925.

Frithiof Nordström.

Helina flagripes ROND., ej okänd som svensk. — I min översikt av svenska *Mydaea*- och *Helina*-arter i denna tidskr. 1924 har jag å sid. 65 vid *cilipes* anmärkt, att ovannämnda *flagripes* ej skulle vara funnen i Sverige. Detta är emellertid ej riktigt, eftersom redan 1906 Lektor WAHLGREN funnit arten i Stockholmstrakten och i *Nya fyndorter för Anthomyiidae* (Entom. Tidskr. 1912, sid. 258—260) publicerat detta fynd. Tyvärr hade jag vid utarbetandet av översikten glömt bort denna för mig eljest ej okända fyndnotis. Arten är nära besläktad med *anceps* och *cilipes*, vilket bl. a. framträder hos ♂-organet. I likhet med *cilipes* har ♂ ett mycket långt borst på baktibiernas utsida men skiljer sig från den, utom vad ♂-organet beträffar, genom att äga 4 post-suturala dorsocentralborst, då *cilipes* däremot har 3. Från *anceps* skiljer sig *flagripes*-♂ genom det ovannämnda borstets längd samt på mellan- och baklären, vilka endast vid basen äro svartaktiga. *Helina flagripes* lär ej vara sällsynt på sina ställen vid Tysklands östersjökust, varför man även i vårt land kunnat vänta dess förekomst och möjligen särskilt vid kusten.

Hälsingborg $\frac{22}{1}$ 1925.

O. Ringdahl.

Några fynd av Orthoptera och Neuroptera. Bland fynd av insekter av dessa ordningar, som jag under senare år gjort eller som varit till mig till påseende inlämnade, torde följande vara värda att noteras.

Orthoptera: Till Falu Läroverks museum insändes 1924 ett exemplar av vandringsgräshoppan, *Pachytylus migratorius* L. infångat av folkskollärare LUNDKVIST i Skedvi socken i södra Dalarna sommaren 1924. Exemplaret var en fullväxt hona med en längd av 55 mm och vingbredd av 125 mm. Som bekant är det i vanliga fall hanar som funnits i Sverige.

Oedipoda stridula L., trumgräshoppan, förekommer ännu så långt norrut som i Dalarna på lämpliga lokaler. Jag har sett exemplar från Ludvika, Gagnef och Floda socknar.

Av *Chorthippus albomarginatus* De G. ha även exemplar insamlats i Dalarna.

Labia minor L. tyckes även förekomma längre mot norr än som förut antagits. Den är funnen i Västmanland (R. KIHLESTEDT) och i Dalarna i Ludvika (FORSSLUND) samt vid Falun.

Neuroptera: Av *Chrysopa ventralis* CURT. har jag sett ex. från södra Dalarna samt själv tagit den i Sundborn (juni 1918).

Chrysopa flava SCOP., förut känd t. o. m. Uppland, har av mig fångats i Falun (aug. 1919).

Drepanepteryx phalenooides L. torde ju i regel vara ganska sällsynt. Så sent som den 1 okt. 1923 fann jag den i stort antal i Leksand på kyrkogårdsmuren.

Av den sällsynta *Psectra diptera* BURM. infångades i juli 1918 ett ex. i Skedvi s:n i Östergötland. Exemplaret finnes på Centralanstaltens entomologiska avdelning.

Panorpa germanica L., i Svensk Insektsfauna uppgiven för Sk.—Ög. och senare av WAHLGREN funnen i Värmland, finnes ej sällsynt i Dalarna. Jag har sett exemplar från Ludvika (FORSSLUND), Floda (TJEDER), Fulu-fjäll (TJEDER) samt själv funnit den i Falutrakten.

E. Klefbeck.

Spindelnät med sänklod. In der »Entom. tidskrift», Vol. 38, p. 327 (1917) hat D:r C. O. VON PORAT eine sehr interessante Beobachtung von einem Spinnennetze, das mittels eines Senklotes im Luftmeere ausgespannt war, mitgeteilt. Es sei mir gestattet, nochmals¹ an diesen äusserst merkwürdigen Fall eine völlig in Vergessenheit geratene Beobachtung anzuknüpfen, zumal sie eine Erklärung über die Entstehung solcher Senklote gibt.

In der völlig ignorierten, aber nicht desto weniger bahnbrechenden Schrift von D:r C. KOCH, »Architektur der Thiere» (Frankfurt a. M.) 1872 finde ich (p. 17—18) u. a. folgende das Thema berührende Zeilen: »Ein sehr interessanter Fall, der aber mehr zufällig entstanden sein mag und nicht regelmässig vorkommt, wurde an dem Randnetze von *Epeira angulata*, der grossen Höcker-Kreuzspinne verschiedene Male beobachtet; dieser bestand darin, dass an einem vertical absenkenden Speichenfaden des Rades ein Steinchen von 6 Grammen Gewicht einen Senkel bildete. Dieser Stein lag, als die Spinne ihr Nest baute, auf dem Boden und diente als Anheftungspunkt für den betreffenden Faden. Wenn nun die Spinne bei warmen, trockenen Wetter ihre Fäden gesponnen hat und danach feuchtes, kühleres Wetter eintritt, so müssen sich die Fäden verkürzen, was nicht nur auf den absenkenden Faden Bezug hat, sondern ebensowohl auf den horizontal oder geneigt in der Seillinie abwärts gebogene Spannfaden, der das Netz und

¹ Vgl. Entom. Tidsk., Vol. 39, p. 97—99 (1918).